

[Preben Møller Hansen]

Det er altså ikke rigtigt, som hr. Glistrup påstår, at man ved at privilegere en enkelt gruppe i samfundet – dem, som ifølge Fremskridtspartiets opfattelse er drivkraften – sikrer, at fattigdommen forsvinder fra Danmarks jords overflade.

Vi har aldrig i efterkrigshistorien oplevet en større fattigdom end den, vi har for nærværende, og vi har heller ikke tidligere i denne periode oplevet, hvordan banker, forsikringselskaber og multinationale selskaber tjener milliarder og atter milliarder. Derfor er det ikke rigtigt, hvad hr. Glistrup plæderer for fra denne talerstol.

Hvad angår intentionerne i de to lovforslag, vi her behandler, kan man vel kun sige det, at man, for så vidt lovforslagene gennemføres, formentlig sikrer, som det er sagt, 1.000 familier endnu en millionformue på skatteborgernes bekostning.

Sådan som jeg har læst lovforslagene, indebærer de et provenutab for staten på ca. ½ mia. kr. Men det skulle ikke undre mig, om konsekvenserne bliver endnu større for det danske samfund, for så vidt lovene drages ud i deres yderste konsekvens. I det øjeblik staten har et provenutab på 500 mio. kr., mangler de naturligvis et eller andet sted, og så skal de inddrives ad anden vej, og så er det ganske almindelige skatteborgere, der må betale, eller også nedskæring af sundhedssektoren, socialvæsenet osv. Det er sådan set udgangen på de to lovforslag, vi her behandler.

På den anden side må man vel også erkende, at der kan være et problem. Vi ved jo udmærket godt, at der f.eks. inden for dansk landbrug på baggrund af den nuværende lovgivning er store problemer med hensyn til at overføre bedriften til børn og børnebørn. Det er naturligvis ikke heldigt, idet en lang række af disse landbrug ender på tvangsauktioner og de store bønder opkøber dem, og det er naturligvis ikke hensigtsmæssigt, idet folk dels kastes ud af deres boliger, dels overføres som bistandsklienter.

Derfor burde man, når man nu giver udtryk for, at man vil hjælpe, have lyttet en lille smule til de bemærkninger, jeg bl.a. er fremkommet med i spørgsmålet om at sikre, at landmændene kan blive på deres bedrifter.

Det er en notorisk kendsgerning, at landmændenes tidligere talsmænd, Det Radikale Venstre og Venstre, totalt har svigtet landmæn-

dene og også svigtet dem groft. Det er netop den lovgivning, de har været med til at gennemføre, der jager landmanden fra hus og hjem og overlader driften til storbønderne.

Hvad er det så, vi har sagt? Vi har ikke sagt, at man skal gennemføre den lovgivning, der nu er fremlagt. Nej, vi går direkte til ondskabens kilde, idet de, der har spekuleret i de små bønder: banker, grovvarereselskaber og kreditforeninger, må medvirke til en gældssanering, således at de kommer til at betale gildet og ikke de danske skatteborgere. Det ville være en betydelig bedre måde at løse det problem på.

Med hensyn til den mindre industri, den privatejede industri, er det klart, at der dér også er en lang række problemer forbundet med familieoverdragelse osv. Også det mener jeg kan løses. Jeg mener, at hr. Stavvad på god måde tolkede de tanker, der er oppe i tiden inden for dansk fagbevægelse. Det ville være bedre, om man lyttede lidt til den slags toner frem for at lytte til hr. Glistrup og Fremskridtspartiet.

Men hvornår alting er, er der nogle ting, som også er ejendommelige, for vi skal ikke gøre skarn uret. Jeg synes, at den skatteminister, vi har, for så vidt lever op til de forventninger, nogle i dette land har til ham. Samtidig giver han med de to lovforslag udtryk for, at han gerne vil efterleve noget af det vrøvl, han siger til pressen og andre steder. Han har netop sagt, at skatten skal ned, og det giver disse to forslag jo udtryk for, men det er kun for en lille bitte håndfuld mennesker, skatten bliver sat ned.

På den anden side må man erkende, at regeringens talsmænd ikke lever op til forventningerne. De har jo netop sagt, at de kunne støtte de to lovforslag, og forleden dag, da Poul Schlüter havde pisket dem i deres nøgne bagdele, sagde de over en bred front, at skatterne her i landet ikke skal ned, at de er, hvor de skal være. Men nu står de som talsmænd for, at skatterne skal ned på dette spinkle område.

Til gengæld må man sige, at Socialdemokratiet og SF lever op til det, de har sagt, idet begge partiers repræsentanter over for befolkningen har givet udtryk for, at skattetrykket ikke skal lempes, at der skal betales skatter i dette land.

Nu ved jeg selvfølgelig godt, at der skal sættes nogle spørgsmålstejn ved rækkevidden af disse udtalelser, men det, der står tilbage, er i hvert tilfælde, at i de forslag, der er her, er der tale om skattelettelse, men kun for en ganske